

Naar de bovenste verdieping

De lift zoekt omhoog.

Het is een snelle lift.

Veel sneller dan die op school.

En vééél sneller dan de lift in de flat van oma.

Dat is echt een lift voor oude mensen.

Aïsha gaat bij oma nooit met de lift.

Trappen lopen gaat er veel vlugger.

Aïsha bekijkt zichzelf in de smalle spiegel van de lift.

Ze heeft niets te klagen.

Ze heeft mooi, lang bruin haar, met slagen.

Geen krullen, maar slagen.

Ze heeft grote, bruine ogen met lange wimpers.

Ze is niet dik en niet mager.

Ze is niet groot en niet klein.

Ze heeft een mooi kleurtje: lichtbruin.

Alleen haar benen, die deugen niet.

Wat er precies aan mankeert, kan ze niet zeggen.

Maar in een rok ziet ze er niet uit.

Daarom draagt ze altijd broeken. Lange broeken.

In de winter en in de zomer.
En in de herfst, zoals nu.

De lift stopt.

Aïsha zucht, terwijl ze uit de lift stapt.

Dit is de bovenste verdieping van het hoogste
gebouw van de stad.

Hier zijn geen woningen.

Hier is alleen het dak.

Als ze de deur open doet, dan staat ze op dat
hoge dak ...

Aïsha duwt tegen de deur.

Maar die zit op slot.

Ze kijkt of ze ergens een sleutel ziet.

Nee, natuurlijk niet.

Waarom zou er iets lukken in haar leven?

Weer naar beneden

‘Kan ik je helpen?’ vraagt een stem.

Aïsha draait zich om.

Een jongen van een jaar of twintig staat achter haar.

Hij lacht vriendelijk.

‘Ik wil even naar buiten, het dak op’, zegt Aïsha.

‘Mmm’, antwoordt de jongen. ‘Wat heb je op het dak te zoeken?’

Aïsha haalt haar schouders op.

‘Niets’, zegt ze. ‘Ik wil gewoon even kijken.’

De jongen kijkt haar recht aan.

‘Ik geloof je niet’, zegt hij.

Aïsha voelt dat haar wangen rood worden.

Stom is dat toch.

Haar gezicht wordt altijd rood als ze verlegen is.

Of als ze boos is. Zoals nu.

‘Nou, dan geloof je me niet’, zegt ze nijdig.

‘Wat heb jij er trouwens mee te maken.’

‘Alles’, zegt de jongen.

‘Ik ben hier de conciërge. Ik heb de sleutel van die deur.’

Aïsha weet even niets te zeggen.

Ze kijkt de jongen kwaad aan.

Die schiet in de lach.

‘Je hoeft niet zo boos te zijn’, zegt hij.

‘Je begrijpt toch wel dat die deur op slot is?’

‘Nee’, zegt Aïsha. ‘Daar begrijp ik dus niets van. Waarom zit daar een deur als je er toch niet door mag?’

‘Alleen voor onderhoud’, zegt hij.

‘Als het dak kapot is, moeten we erbij kunnen.

Om het te repareren.

Maar verder is het verboden terrein.

Voor iedereen.’

Aïsha kijkt teleurgesteld.

Ze draait zich om en stapt de lift weer in.

De deuren gaan dicht.

‘Ik mag echt niemand op het dak laten’, roept de jongen nog.

‘Mensen zouden naar beneden kunnen springen.’

Ja, precies, denkt Aïsha. Dat was nou net de bedoeling.

Dan sluiten de deuren van de lift en zoekt ze weer naar beneden.

Naar oma

Aïsha's fiets staat nog tegen de boom.
Ze had hem niet op slot gezet.
Dat leek haar niet nodig.
Hij mocht best gestolen worden.
Ze zou haar fiets toch nooit meer gebruiken.
Dacht ze.

Ze stapt op haar fiets en rijdt de straat uit.
Waar moet ze nu naartoe?
Naar school? Nou nee.
Naar huis? Nee, ook niet.
Naar oma dan maar.

Oma woont bij een bejaardenhuis.
Ze woont niet echt in het bejaardenhuis,
maar ernaast. Een aanleunwoning, heet dat.
Oma heeft haar eigen flatje.
Ze doet alles gewoon zelf.
Maar als ze ziek is, komt er iemand om haar
te helpen.
En als ze te moe is om te koken, kan ze in het
bejaardenhuis eten.

Aïsha belt aan.

‘Ja?’ kraakt oma’s stem door de intercom.

‘Ik ben het, Aïsha’, zegt Aïsha tegen het microfoontje.

Ze zwaait ook even naar de camera.

Oma ziet het.

‘Ach, lieverd’, zegt ze. ‘Ik doe gauw open.’

Aïsha loopt de drie trappen op, naar de woning van oma.

Ze loopt langzaam.

Iedere stap kost meer moeite.

Doodmoe is ze, als ze op de derde verdieping staat.

Ik had toch beter de lift kunnen nemen, denkt ze.

Oma staat in de deuropening.

‘Kom binnen’, zegt ze. ‘Ik ga meteen koffie zetten.’

Ze kust Aïsha op twee wangen.

Oma is lief. Oma is erg lief.

Oma is de enige in de hele wereld die echt van haar houdt.

Ineens stromen de tranen over Aïsha’s wangen.

Verdriet

Oma zet de koffiekopjes op de lage tafel.

‘Zo jong, zo mooi en zo veel verdriet’, zegt ze zachtjes.

Ze strijkt even over Aïsha’s haar.

‘Laat me raden’, zegt oma dan. ‘Is het een jongen?’

Aïsha staart naar de koffiekopjes.

Ja, dat denkt oma natuurlijk.

Dat ze liefdesverdriet heeft.

Liefdesverdriet ... was dat het maar.

‘Nou?’, dringt oma aan. ‘Is het een jongen?’

Of gaat het niet goed op school?’

Aïsha moet even lachen.

‘Nee, het gaat ook niet goed op school’, zegt ze.

‘Maar daarom huil ik niet.

En ja, het gaat om een jongen. Maar niet wat u denkt.’

Weer staart Aïsha naar de koffiekopjes.

Moet ze het oma vertellen? Alles?

Haar verhalen zijn veilig bij oma, dat weet ze wel.
Oma zal nooit iets doorvertellen.

Maar ... zal oma nog wel van haar houden, als ze
alles weet?

Zal oma haar niet slecht vinden? Of nog erger
dan slecht?

‘Ik wilde van de torenflat afspringen’, zegt ze
dan.

‘Ik had het ook gedaan, als het had gekund.
Maar ik kon het dak niet op. De deur zat op slot.’
Oma zegt niets, een hele tijd.

Ze drinkt haar koffie en kijkt uit het raam.

Aïsha zegt ook niets.

Zij drinkt ook haar koffie en kijkt naar haar
schoenen.

Dan zegt oma: ‘Daar had je veel mensen erg veel
verdriet mee gedaan.

Heb je daar wel aan gedacht?’

Aïsha kan het niet geloven.

Oma vraagt niet wat er in hemelsnaam aan de
hand is.

Oma zegt niet dat ze blij is dat die deur op slot zat.

Dat soort reacties had Aïsha verwacht.
Maar niet deze opmerking.

‘Nee, daar had ik niet aan gedacht’, zegt ze
geërgerd.